

II OSK 2040/12 - Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego

LEX nr 1530704

Wyrok

Naczelnego Sądu Administracyjnego

z dnia 13 grudnia 2013 r.

II OSK 2040/12

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia NSA Jolanta Rudnicka (spr.).

Sędziowie NSA: Maciej Dybowski, Marzenna Linska-Wawrzon.

Sentencja

Naczelny Sąd Administracyjny po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2013 r. na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej sprawy ze skargi kasacyjnej A. E. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 kwietnia 2012 r., sygn. akt IV SA/Wa 305/12 w sprawie ze skargi A. E. na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia (...) grudnia 2011 r. nr (...) w przedmiocie odmowy stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego oddała skargę kasacyjną.

Uzasadnienie faktyczne

Wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2012 r., sygn. akt IV SA/Wa 305/12 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę A. E. na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia (...) grudnia 2011 r., nr (...) utrzymującą w mocy decyzję Wojewody M. z (...) sierpnia 2011 r., nr (...) odmawiającą stwierdzenia posiadania przez skarżącego obywatelstwa polskiego.

Wyrok ten został wydany w następujących okolicznościach faktycznych i prawnych sprawy. Minister Spraw Wewnętrznych decyzją z (...) grudnia 2011 r. utrzymał w mocy decyzję Wojewody M. z (...) sierpnia 2011 r. odmawiającą stwierdzenia posiadania przez A. E. obywatelstwa polskiego.

Organ ustalił, iż wnioskodawca urodził się jako A. E., syn A. E. i J. z domu P., w dniu (...) listopad 1935 r. w S. W czasie II wojny światowej wraz z rodzicami wyjechał na terytorium obecnej Francji (Alzacja). Obecnie legitymuje się paszportem francuskim wydanym na nazwisko A. E. z wpisem obywatelstwo "francuskie". Ojciec skarżącego A. E. nabył obywatelstwo francuskie 9 września 1949 r. W stosunku do A. E. została wydana przez Wojewodę M. decyzja z (...) maja 2011 r. stwierdzająca posiadanie przez niego obywatelstwa polskiego w dniu 1 września 1939 r. oraz odmawiająca stwierdzenia posiadania przez niego obywatelstwa polskiego w dacie jego śmierci, tj. w dniu (...) grudnia 1959 r. ze względu na brak dowodów nieprzerwanego posiadania tego obywatelstwa. Minister Spraw Wewnętrznych podał, iż A. E. nabył i posiadał obywatelstwo polskie w dniu 1 września 1939 r. Natomiast dla stwierdzenia, czy obecnie posiada obywatelstwo polskie niezbędne było ustalenie, czy nie utracił tego obywatelstwa do dnia wydania decyzji. Dla rozstrzygnięcia w tym zakresie decydujące znaczenie miały przepisy ustawy z dnia 20

stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 7, poz. 44; z późn. zm.), która obowiązywała do 19 stycznia 1951 r. Artykuł 11 w pkt 1 stanowił, iż utrata obywatelstwa polskiego przez osobę pełnoletnią następuje przez nabycie obcego obywatelstwa oraz przez wstąpienie do służby wojskowej lub przyjęcie urzędu publicznego w państwie obcym. Z kolei art. 13 stanowił, iż utrata obywatelstwa polskiego rozciąga się na żonę nabywającego lub tracącego obywatelstwo polskie oraz na jego dzieci w wieku do 18 lat. Utrata obywatelstwa miała więc charakter pochodny, tzn., że żona i dzieci nie musiały odpowiadać warunkom wymaganym przez poszczególne przepisy, ważne było, że spełniał je mąż lub ojciec. Organ wskazał, iż wnioskodawca do dnia 19 stycznia 1951 r. był małoletni, zatem mógł utracić obywatelstwo polskie wyłącznie ze swoim ojcem A. E. Minister wskazał, iż w piśmie z 14 listopada 2011 r. pełnomocnik skarżącego wskazał, iż A. E. nabył (odzyskał) obywatelstwo francuskie 9 września 1949 r. Do pisma załączono uwierzytelnioną kopię pisma Sądu Apelacyjnego w Colmar (Ministerstwa Sprawiedliwości Republiki Francuskiej z 13 października 2011 r.), w treści którego wskazano, iż "E. A. ur. (...)10.1883 r. w B. (...), który na mocy dekretu z dnia 9 września 1949 r. odzyskał obywatelstwo francuskie". Minister wskazał, iż na podstawie ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. obowiązującej w dacie nabycia obywatelstwa francuskiego przez A.E. obowiązkowi wojskowemu podlegali mężczyźni w wieku od 17 lat do końca roku kalendarzowego, w którym kończyli 60 lat. W dniu nabycia obywatelstwa francuskiego, tj. w dniu 9 września 1949 r. ojciec skarżącego (urodzony (...) października 1883 r.) miał 66 lat, a zatem nie podlegał obowiązkowi wojskowemu w Polsce. Tym samym ojciec wnioskodawcy utracił obywatelstwo polskie na podstawie art. 11 pkt 1 ustawy z 1920 r. z dniem 9 września 1949 r., tzn. z dniem nabycia obywatelstwa francuskiego. W tej sytuacji - na podstawie art. 13 w zw. z art. 11 ustawy z 1920 r. - obywatelstwo polskie utracił także jego małoletni syn A., niezależnie od tego czy już wówczas posiadał obywatelstwo francuskie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uznał, iż decyzja Ministra Spraw Wewnętrznych z (...) grudnia 2011 r. nie narusza prawa w stopniu uzasadniającym wyeliminowanie jej z obrotu prawnego.

Sąd wskazał, że dla oceny aktualnego posiadania przez skarżącego obywatelstwa polskiego należało się odwołać do przepisów ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 7, poz. 44; z późn. zm.), która obowiązywała do 19 stycznia 1951 r. Dla stwierdzenia, czy skarżący posiada obywatelstwo polskie niezbędne było najpierw ustalenie nabycia przez niego tego obywatelstwa, a w dalszej perspektywie dokonanie oceny jego utraty lub posiadania do dnia wydania decyzji. Sąd stwierdził, że w zakresie spełnienia pierwszego z warunków organ bezspornie ustalił, iż skarżący nabył obywatelstwo polskie. Natomiast spór powstał wokół spełnienia drugiego z wymienionych warunków. I tak, aby można było ocenić, czy skarżący posiada obywatelstwo polskie należało ustalić, czy nie zaszły zdarzenia wpływające na dotychczasowy status obywatelstwa skarżącego, w szczególności, czy do dnia wydania decyzji doszło lub nie do utraty przez niego obywatelstwa polskiego. W ustaleniach tych należało sięgnąć do statusu obywatelstwa polskiego jego ojca A. E.

Sąd wskazał, że utrata obywatelstwa polskiego - na podstawie art. 11 ustawy z 1920 r. - następowała: przez nabycie obcego obywatelstwa (pkt 1); przez przyjęcie urzędu publicznego lub wstąpienie do służby wojskowej w państwie obcym bez zgody właściwego wojewody (Komisarza Rządu m. st. Warszawy), wyrażonej, w przypadkach zamiaru

wstąpienia do służby wojskowej w państwie obcym, w porozumieniu z właściwym dowódcą okręgu korpusu (pkt 2). Osoby, obowiązane do czynnej służby wojskowej, nabyć mogły obywatelstwo obce nie inaczej, jak po uzyskaniu zwolnienia od powszechnego obowiązku wojskowego, zgodnie z obowiązującymi przepisami, w przeciwnym razie wobec Państwa Polskiego nie przestały być uważane za obywateli polskich. Dalej stosownie - do art. 13 ustawy z 1920 r. - utrata obywatelstwa polskiego, o ile inaczej nie zastrzeżono w akcie nadania lub w orzeczeniu o utracie obywatelstwa, rozciągała się na żonę nabywającego lub tracącego obywatelstwo polskie, tudzież na jego dzieci, w wieku do lat 18. W świetle tego przepisu utrata obywatelstwa polskiego przez żonę i dzieci miała charakter pochodny

Skarżący, jako urodzony w 1935 r., do dnia 19 stycznia 1951 r., czyli obowiązywania ustawy z 1920 r. był małoletni. Zatem do ukończenia przez niego 18 roku życia utrata obywatelstwa polskiego przez ojca skarżącego - na skutek regulacji art. 13 ustawy z 1920 r. - skutkowałą jednoczesną utratą obywatelstwa polskiego przez skarżącego. Wojewoda M. decyzją z (...) maja 2011 r. stwierdził, iż zmarły A.E. posiadał obywatelstwo polskie w dniu 1 września 1939 r. i odmówił stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego w dacie jego śmierci, czyli w dniu (...) grudnia 1959 r. Obowiązkiem organu w kontrolowanym postępowaniu było więc ustalenie statusu obywatelstwa ojca skarżącego po 1 września 1939 r., czyli w zakresie, który nie został objęty tą decyzją Wojewody.

Sąd podniósł, że w piśmie z 14 listopada 2011 r. pełnomocnik skarżącego podał, iż z załączonej uwierzytelnionej kopii pisma Sądu Apelacyjnego w Colmar (Francja), Wydziału ds. Obywatelstwa, z 13 października 2011 r. wynika, iż ojciec A. E. - A.E. na mocy dekretu z dnia 9 września 1949 r. odzyskał obywatelstwo francuskie. Organ zatem przyjął, iż w dniu 9 września 1949 r. A.E. nabył ponownie obywatelstwo francuskie, które utracił wcześniej wskutek nabycia obywatelstwa polskiego. Pomimo deklaracji pełnomocnika skarżącego (zawartej w piśmie z 14 listopada 2011 r.) co do przesłania aktu naturalizacji w terminie późniejszym, nie doszło do uzupełnienia materiału sprawy do dnia wydania zaskarżonej decyzji ((...) grudnia 2011 r.). W tej sytuacji organ prawidłowo uznał, iż w dniu 9 września 1949 r. doszło do nabycia obywatelstwa obcego przez ojca skarżącego.

Sąd stwierdził, że aby spełnienie przesłanki utraty obywatelstwa polskiego z art. 11 pkt 1 ustawy z 1920 r. było skuteczne, należało jeszcze mieć na uwadze wyjątek związany z brzmieniem tego przepisu, mianowicie że osoby obowiązane do czynnej służby wojskowej, mogły nabyć obywatelstwo obce dopiero po uzyskaniu zwolnienia od powszechnego obowiązku wojskowego, zgodnie z obowiązującymi przepisami, w przeciwnym razie wobec Państwa Polskiego nie przestały być uważane za obywateli polskich. Kwestie związane z powszechnym obowiązkiem wojskowym w dacie nabycia obywatelstwa francuskiego przez ojca skarżącego, regulowała ustawa z dnia 9 kwietnia 1938 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. Nr 25, poz. 220, z późn. zm.), która obowiązywała do 29 maja 1950 r. Zgodnie z art. 7, art. 12 i art. 16 tej ustawy powszechnemu obowiązkowi wojskowemu podlegali mężczyźni w wieku od 17 lat do końca roku kalendarzowego, w którym ukończyli 60 lat. W dniu nabycia obywatelstwa francuskiego ojciec skarżącego, jako urodzony (...) października 1883 r., miał 66 lat, zatem nie podlegał już powszechnemu obowiązkowi wojskowemu. W ocenie Sądu I instancji, wszystko to dowodzi, iż organ słusznie uznał, że doszło do spełnienia przesłanki z art. 11 pkt 1 ustawy z 1920 r., czyli utraty obywatelstwa polskiego przez ojca skarżącego, która z racji regulacji art. 13, skutkowałą także utratą obywatelstwa polskiego przez niepełnoletniego wówczas skarżącego.

Odnosząc się do zarzutów skargi, Sąd uznał, że nie doszło do naruszenia przywołanych w niej przepisów postępowania w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Z przedstawionego stanu sprawy i akt sprawy wynika, że organ przeprowadził - zgodnie z art. 7, art. 12 i art. 77 § 1 k.p.a. - wyczerpujące postępowanie wyjaśniające, podjął wszelkie czynności, których celem było dokładne wyjaśnienie sprawy, a następnie stosownie do art. 80 k.p.a. dokonał właściwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji podjęte rozstrzygnięcie uzasadnił stosując się do wymogów art. 107 § 3 w zw. z art. 11 k.p.a.

Według Sądu nie doszło do naruszenia przywołanych w skardze przepisów prawa materialnego w stopniu mającym wpływ na wynik sprawy. Z racji niepełnoletności skarżącego w dniu nabycia przez jego ojca obywatelstwa obcego i regulacji art. 13 ustawy z 1920 r. na organie nie ciążył obowiązek ustalenia spełnienia przez skarżącego przesłanki utraty obywatelstwa polskiego z art. 11 pkt 1 ustawy z 1920 r., czyli nabycia obywatelstwa obcego (francuskiego) i podlegania powszechnemu obowiązkowi wojskowemu. Utrata obywatelstwa polskiego przez skarżącego miała charakter pochodny. Na podstawie art. 11 pkt 1 ustawy z 1920 r. utrata obywatelstwa polskiego następowała z mocy prawa z chwilą nabycia obywatelstwa obcego. Utrata obywatelstwa z mocy prawa oznacza, że nie wydaje się indywidualnej decyzji o utracie obywatelstwa, gdyż skutek w postaci utraty obywatelstwa następuje po wystąpieniu ustawowych przesłanek jego utraty. Ponadto w dacie utraty obywatelstwa polskiego przez ojca skarżącego, czyli 9 września 1949 r., art. 12 ustawy z 1920 r. stanowił jedynie o nadaniu obywatelstwa polskiego.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniósł A. E., zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a to:

- a)** art. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. z 1920 r. Nr 7, poz. 44 z późn. zm.) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie,
- b)** art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. z 1951 r. Nr 4, poz. 25) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie,
- c)** art. 11 w związku z art. 13 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego poprzez błędną ich wykładnię i niewłaściwe zastosowanie,
- d)** art. 6 pkt 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim poprzez jego niewłaściwe zastosowanie,
- e)** art. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 10, poz. 49 z późn. zm.) poprzez jego niewłaściwe zastosowanie,
- f)** art. 2, art. 5, art. 7, art. 31 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez naruszenie podstawowych zasad ustrojowych Rzeczypospolitej Polskiej - państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości, zapewnienia praw człowieka i obywatela, działania na podstawie i w granicach prawa oraz zakazu ograniczenia praw skutkujące uniemożliwieniem uzyskania przez spadkobierców potwierdzenia prawa do

rekompensaty za mienie pozostawione poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności w świetle orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (TK z 8 listopada 1989 r., sygn. K 7/89 , publ. OTK 1989, Nr 1, poz. 8, wyroku Sądu Najwyższego z 10 października 2003 r., sygn. II CK 36/02).

Z uwagi na powyższe skarżący kasacyjnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i rozpoznanie skargi, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie oraz zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej wskazano, że nabycie w 1949 r. obywatelstwa francuskiego przez ojca skarżącego A. E. było skierowane wyłącznie do niego i pozostawało w ścisłym związku z faktem, iż pierwotnie A.E. urodził się jako obywatel francuski. Zatem przesłanką powtórnego nabycia obywatelstwa francuskiego tylko i wyłącznie przez ojca skarżącego był fakt wcześniejszych powiązań z Republiką Francuską. Obywatelstwa francuskiego nie nabyła wraz z mężem w 1949 r. J.E. (matka skarżącego), gdyż nie było ku temu przesłanek i podstaw. Stwierdzić należy, że również w przypadku ślubnych dzieci A.E. i J. E. z domu P., w tym skarżącego, skutek nabycia w 1949 r. na powrót obywatelstwa francuskiego przez A.E. nie rozciągał się automatycznie na te osoby. Z tej przyczyny zasadny, jest zdaniem autora skargi kasacyjnej, zarzut błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania art. 11 i art. 13 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego. Natomiast dla stwierdzenia ciągłości posiadania obywatelstwa polskiego przez skarżącego trzeba odnieść się do następnie obowiązujących w tej materii przepisów ustawowych, to jest do art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim oraz art. 1 ustawy z 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim. Zgodnie z wskazanymi przepisami, z dniem wejścia w życie nowej ustawy obywatelami polskimi były osoby, które posiadały obywatelstwo polskie na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów. Także te przepisy zostały niewłaściwie zastosowane, gdyż zgodnie z powyższym skarżący nadal posiadał i posiada obywatelstwo polskie, co obecnie wymaga stwierdzenia.

Uzasadnienie prawne

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nieuzasadniona.

Zgodnie z art. 183 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.; dalej jako "p.p.s.a.") Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę granicach skargi kasacyjnej, biorąc z urzędu pod rozwagę jedynie nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji. Jeżeli zatem nie wystąpiły przesłanki nieważności postępowania wymienione w art. 183 § 2 p.p.s.a., tak jak w przedmiotowej sprawie, to Naczelny Sąd Administracyjny jest związany granicami skargi kasacyjnej.

Przystępując do rozpoznania niniejszej skargi kasacyjnej należy wskazać, iż podniesiono w niej jedynie zarzuty naruszenia prawa materialnego, a zatem kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku może być przeprowadzona wyłącznie na podstawie stanu faktycznego, jaki został przyjęty za podstawę orzekania przez Sąd pierwszej instancji.

Istota sporu sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy - zgodnie z wyrażoną w art. 1 ustawy z

dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. z 2000 r. Nr 28, poz. 353 z późn. zm.) zasadą ciągłości obywatelstwa polskiego - do dnia wydania zaskarżonej decyzji miały miejsce zdarzenia skutkujące utratą obywatelstwa polskiego przez skarżącego kasacyjnie. Bezsportny jest bowiem fakt, że skarżący w 1935 r. nabył obywatelstwo polskie. W tym celu należy odwołać do przepisów obowiązującej w dacie zaistnienia tych zdarzeń ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 7, poz. 44 z późn. zm.) Z art. 11 - w brzmieniu nadanym mu przez rozporządzenie Prezydenta RP z dnia 3 grudnia 1932 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 109, poz. 896) - wynikało, że utrata obywatelstwa polskiego następowała przez: nabycie obywatelstwa obcego (pkt 1), przyjęcie urzędu publicznego lub wstąpienie do służby wojskowej w państwie obcym bez zgody właściwego wojewody (Komisarza Rządu m. st. Warszawy), wyrażanej w przypadkach zamiaru wstąpienia do służby wojskowej w państwie obcym, w porozumieniu z właściwym dowódcą okręgu korpusu (pkt 2). Odmiennie natomiast przepisy powołanej ustawy regulowały w tym zakresie status żony i małoletnich dzieci. Zgodnie bowiem z art. 13 nadanie i utrata obywatelstwa polskiego, o ile inaczej nie zastrzeżono w akcie nadania lub orzeczeniu o utracie obywatelstwa, rozciąga się na żonę nabywającego lub tracącego obywatelstwo, tudzież na jego dzieci, w wieku do lat 18. Przepis ten wprowadzał zasadę, że utrata obywatelstwa polskiego przez żonę i małoletnie dzieci miała charakter pochodny. Wraz z utratą obywatelstwa polskiego przez męża i ojca, obywatelstwo to traciła jednocześnie żona i małoletnie dzieci.

W okresie obowiązywania powoływanej ustawy, tj. do dnia 19 stycznia 1951 r. skarżący pozostawał osobą małoletnią, a zatem - jak słusznie wskazał Sąd pierwszej instancji - zaistnienie zdarzenia skutkującego utratą przez niego obywatelstwa polskiego mogło być oceniane wyłączenie w kontekście utraty obywatelstwa przez jego ojca A. E.

Z przyjętego przez Sąd pierwszej instancji stanu faktycznego wynika, że ojciec skarżącego kasacyjnie będąc obywatelem polskim odzyskał posiadane wcześniej obywatelstwo francuskie na podstawie dekretu w dniu 9 września 1949 r. Ponadto, w tym dniu miał 66 lat, zatem zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. Nr 25, poz. 220 z późn. zm.) nie podlegał już powszechnemu obowiązkowi wojskowemu i tym samym utracił obywatelstwo polskie na podstawie art. 11 pkt 1 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego.

Mając powyższe względy na uwadze należy uznać, że Sąd pierwszej instancji zasadnie podzielił stanowisko organów, iż skarżący utracił obywatelstwo polskie w sposób pochodny na podstawie art. 13 ustawy o obywatelstwie Państwa Polskiego, z uwagi na utratę obywatelstwa polskiego przez ojca skarżącego w związku z nabyciem obywatelstwa francuskiego 9 września 1949 r. W tej sytuacji niezasadne okazały się zarzuty błędnej wykładni i niewłaściwego zastosowania wskazanych w petitum skargi przepisów ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego oraz Konstytucji RP.

Zamierzonego przez wnoszącego skargę kasacyjną skutku nie mogły ponadto odnieść zarzuty naruszenia przepisów ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim, bowiem przepisy te w dacie zaistnienia zdarzeń mających znaczenie dla ustalenia podstawy utraty obywatelstwa polskiego przez skarżącego kasacyjnie jeszcze nie obowiązywały, a więc nie mogły mieć w sprawie zastosowania.

Mając na uwadze, iż wobec skarżącego kasacyjnie spełniły się przesłanki utraty

obywatelstwa, o których mowa w art. 13 w zw. z art. 11 pkt 1 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego, bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pozostają podnoszone w uzasadnieniu skargi kasacyjnej kwestie osobistego charakteru nabycia przez ojca skarżącego obywatelstwa francuskiego. Ponadto bezspornym jest, że skarżący nabył i posiadał obywatelstwo francuskie - w aktach sprawy znajduje się kserokopia paszportu skarżącego nr (...) (ważnego do 26 września 2012 r.) wydanego przez władze francuskie z wpisem: obywatelstwo francuskie. Przy czym podkreślić należy, że dla oceny zaistnienia przesłanek z art. 13 w zw. z art. 11 pkt 1 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego bez znaczenia pozostaje również, kiedy skarżący to obywatelstwo nabył.

Także dokumenty złożone przez skarżącego kasacyjnie na etapie postępowania międzyinstancyjnego nie podważają ustaleń Sądu pierwszej instancji w zakresie spełnienia przesłanek utraty przez skarżącego obywatelstwa polskiego w dniu 9 września 1949 r. Z przedłożonych zaświadczeń wynika bowiem jedynie, że "A. E. odzyskał obywatelstwo francuskie na mocy dekretu z dnia 9 września 1949 r. w sprawie naturalizacji, oraz że siostra skarżącego kasacyjnie nie spełnia przesłanek z art. 22-1 francuskiego kodeksu cywilnego do wydania zaświadczenia o posiadaniu obywatelstwa francuskiego w związku z jej wnioskiem o wydania takiego zaświadczenia z tytułu nabycia tego obywatelstwa w dniu 0 0 1939 r. przez ojca A. E.."

Zaznaczyć należy, że siostra skarżącego J.C., w dacie nabycia obywatelstwa francuskiego w 1949 r. przez jej ojca A. E. była osobą pełnoletnią.

Wobec powyższego Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu i dlatego na podstawie art. 184 p.p.s.a., orzekł jak w sentencji.